

Afscheidswoord van Marga Beerthuizen, nicht, namens de familie Brekelmans. Zoals uitgesproken bij de uitvaart in de kapel van het Wereldhuis op 18 juli 2022.

Karibu (Welkom). Lieve Tante Angela, U was mijn Mama Mdogo en daar was u erg trots op. Op 10 juli 2022 bent u aan uw laatste reis begonnen... Op 10 juli 1982, precies 40 jaar geleden, begon ik aan mijn eerste reis naar Tanzania. Even ga ik terug in de tijd....

Vooraf aan ons bezoek hadden we via de bekende luchtpostvelletjes veel gecorrespondeerd en u had gevraagd wat we vanuit Nederland voor u mee konden nemen. Iedere brief vulde u de bestelling aan: 2 sets ruitenwissers voor de Volkswagen (dat moest ik maar aan uw broer Paulus vragen, die wist wel welke u nodig had), 5 rolletjes papier, inktrolletjes voor het rekenmachientje (wat u met mij in Tilburg gekocht had, dat wist ik toch nog wel!), open schoenen maat 37, niet te duur, uit de uitverkoop misschien?, nylon kniekousen, 2 dozen met theelichtjes (u had immers een theelichtje van uw zus Ria gehad), mottenballen, cassettebandjes met muziek (je weet wel schreef ze, dat wat Gerard had opgenomen), blikjes vis, stuk kaas en boeken. Misschien zijn er wel familieleden die bij willen dragen aan de extraatjes. Vertel mijn lijstje maar aan je moeder! En wil je vrijetijdskleding van medezuster Marianne Kemmeren meenemen? Op te halen bij haar broer in Kaatsheuvel (vraag je pa en ma maar om het op te halen daar). Het werd een hele bestelling! Maar u wist natuurlijk niet wat wij nog allemaal meenamen voor jullie de zusters en paters: advocaat, jenever en sigaren, pepermunt, hagelslag, pindakaas, kaaskoekjes enz. We vonden het nogal spannend of we met al deze spullen zomaar door de douane kwamen.

Fragment uit mijn dagboek: “Net geland in Dar, nu langs de controle, het wordt steeds spannender maar... het lijkt wel een engeltje, ineens staat u tussen ons in, in uw blauwe jurkje en wit sluiertje op uw hoofd. Onze bagage op de balie, geld en papieren laten zien en met uw vriendelijke praatje in Swahili loodst u ons door de controle heen. Niets hoeft open gemaakt te worden, wat een opluchting!”

Nu kon onze reis écht beginnen! U had een leuk programma voor ons samengesteld: in Dar gingen we naar de markt om heerlijke mango's, ananas en papaja te kopen. U kon goed afdingen en als u het dan toch nog te duur vond liep u gewoon door. Daarna op weg naar Mbeya in het zuiden van Tanzania, zo'n 900 km vanaf Dar, overnachtten we in het wildpark Mikumi om op safari te gaan. U was gewend om op deze stoffige hoofdweg vol gaten, soms al slalomend te rijden en te manoeuvreren. Met gemak wisselde u een autoband, een fluitje van een cent. U reed door de rivier als dat nodig was. Geweldig wat een vrouw dacht ik.

In Mbeya woonde u met 2 medezusters, jullie hadden 2 huisjes, omringd door hekken en een bewaker op het terrein! We bezochten vele missieposten waar we altijd welkom waren, daar voelde je hoe geliefd u was en overal vertelde u vol trots dat u mijn Mama Mdogo was en ik voelde me daardoor zeer bijzonder. U leerde ons wat woordjes Swahili zodat we beleefd konden zijn: Habari gani, Asante, jambo, mzuri, habari a sahappa. Men dacht al gauw dat we Swahili spraken, maar dat lukte natuurlijk niet!! Op het programma stond ook een bezoek aan de huishoudschool in Mbeya, ja Marga, hier kun jij gerust komen werken! Vele bezoeken volgden... een ziekenhuisbezoek, bezoek aan een kindertehuis (een hele tas baby/kinderkleding meegebracht), 'n koffie- en een theeplantage. We brachten huisbezoeken in Kisa waar u 18 jaar gewerkt had, daar kende u veel mensen. Verder was er volop tijd om samen met u te genieten van de prachtige natuur. Bv. door het regenwoud naar de Ngosi krater. Fragment uit mijn dagboek: "Stoer en sportief gekleed vertrokken we, o ja ze wilden de bisschop niet tegenkomen! Wat zou hij wel denken... En ja hoor wat geschiedde, toen we weer thuis arriveerden kwam de bisschop eraan, lachen natuurlijk".

Om half 8 's avonds zaten we gekluisterd aan de radio - de wereldomroepzender, belangrijk waren de oproepen voor familie leden! De bezochte kerkdiensten waren gezellig met veel muziek en dansende, blije mensen.

De tweede keer dat ik u bezocht in Tanzania was in 1988, samen met mijn moeder, uw oudste zus Greet. Hoogtepunt was het vieren van mijn moeder's 70^e verjaardag op de school van Zuster Jo Robben. We hadden allerlei cadeautjes mee voor de kinderen en ze mochten grabbelen in de ton, ze genoten, al die blije gezichtjes! De zonnebrilletjes vonden ze het leukst! Het was wederom een bijzondere ervaring om samen met mijn moeder een kijkje te kunnen nemen in uw leven als Witte Zuster in Afrika. Door u in Tanzania op te zoeken begreep ik heel goed uw keuze om Witte Zuster te worden. Het was een avontuurlijk leven met veel vrijheid in gebondenheid.

Mijn bezoeken aan u in Tanzania waren de basis voor de bijzondere band tussen u en mij. U liet zien hoe sterk en zelfstandig je kunt zijn als vrouw, u had écht contact met ieder mens, u zag de mens in al zijn facetten. U liet eenieder zich speciaal voelen, u had een luisterend oor, u begreep de kunst van het leven. Een van uw uitspraken, uit een oud gedicht schreef u aan mij: ALS DE ZIELE LUISTERT, SPREEKT HET AL EEN TAAL DAT LEEFT.